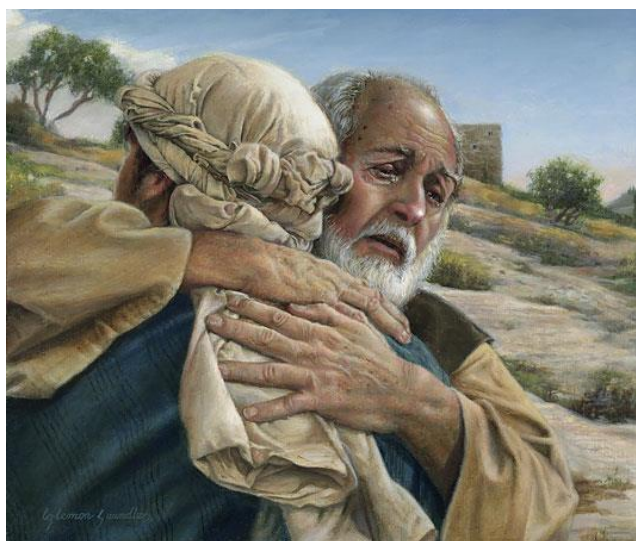

Text: Luk 15:11-32

Förlorad eller förlovad? Tänk vad en endaste bokstav kan göra! Förlo**R**ad – Förlo**V**ad. Ibland är det de små detaljerna som gör det. För Jesus är inget i våra liv litet, allt är av betydelse.

Luk 15 kallas ibland för ”Det förlorade kapitlet”. Det innehåller tre liknelser om något förlorat – ett får, ett mynt och en son. Det finns tre huvudpersoner – en herde, en kvinna och en pappa.

Jesus ger dessa tre liknelser som svar på fariséernas och de skriftlärdas anklagelser och kritik mot Jesus: *Den där mannen tar emot syndare och äter med dem.*

Alla tre liknelserna säger egentligen samma sak: att vi har en Far i himlen som gör allt för oss människor, i synnerhet de som anses vara förlorade, de som föraktades i samhället, de som Jesus ofta umgicks med.

Det finns en Gud, en Far, som gör allt för att få kontakt och relation med oss människor.

Men det är bara i den tredje liknelsen, om sonen, som den förlorade själv har försatt sig i situationen med berått mod. Ett mynt är ju ett dött ting, ett får – ja, en fårskalle. Men en rik mans son, en människa, det är något annat.

Poängen med alla tre liknelserna är att vi har en Gud, en Far, som älskar oss så mycket att han är beredd att göra allt för oss, för att vi inte ska vara förlorade utan förlovade. Vi får vara förlovade för himlen, för det som väntar oss en gång.

Förlovningsringen är den helige Ande, en handpenning eller borgen för det som ska bli en gång.

Det finns många delar och detaljer i liknelsen som inte riktigt går ihop. Till exempel, tjänade sonen inga pengar när han vaktade svinen? Vi kommer tillbaka till det som jag brukar säga om Jesu liknelser, de har oftast bara en poäng och allt annat kan vara nästan hur som helst. Men personerna i liknelsen har sin motsvarighet i verkligheten. Den sonen som fått ut sitt arv var som de människor som inte hade något mer att hoppas på i samhället. De hade hamnat på botten och alla andra såg

ner på dem. Det var de som Jesus kritiserades för att umgås med. Sedan har vi pappan som springer sin son till mötes. Det är Gud Fader som aldrig slutar att älska någon enda människa. Den hemmavarande och lite bittra sonen var just de skriftlärdarna som tyckte att de om några var värda att få vad de förtjänade – himlen och mer därtill.

Det fina med liknelsen är att vi, som enskilda och som församling, kan identifiera oss med alla tre personerna, de två sönerna och fadern.

En central fråga är: när blir en människa förlorad, eller när blir en människa en syndare? Här finns det två synsätt i kristenheten. En del menar att människan föds felfri och fullkomlig och blir en syndare, blir förlorad, så snart hon gör fel. Det synsättet är vanligt inom den baptistiska traditionen. Ett annat synsätt, det som jag menar är det bibliska, är att vi människor föds förlorade, föds syndare, och därför kommer vi alla att göra fel. Som Paulus skriver i Romarbrevet 3:23: *Alla har syndat och saknar härligheten från Gud.*

Det förstod inte de skriftlärdarna och fariséerna. Därför var de snabba att fördöma andra och att kritisera Jesus.

Poängen är att vi sitter alla i samma båt. Vi **går** inte förlorade i livet, vi **är** förlorade från början. Därför blir vi inte heller återfunna, som evangeliebokens rubrik över söndagen säger, inte återfunna utan **funna**.

Hur kom det sig att fadern kunde ta emot sonen som redan hade fått ut sitt arv? Varför fick han nu inte stå på egna ben och klara sig bäst han kunde? Vår Far i himlen har inte en sådan kärlek till oss människor. Tänk på frågan som Jesus fick om hur många gånger man ska förlåta den som gjort fel. Sjuttio gånger sju, säger Jesus. Faderns förlåtelse och kärlek är oändlig.

Det finns inget som du kan ha gjort eller underlåtit att göra som inte Gud är villig att förlåta. Därför behöver inte du gå omkring med ditt dåliga samvete. Du vet vad du ska göra: bege dig hem till Far och be om förlåtelse. Och du vet att han förlåter oändligt och aldrig mer kommer ihåg.

Jesus berättade ju för de som kritiserade honom. Liknelserna blev också pikar till dem om hur de skulle leva och förhålla sig till andra. Du och jag får också ta det till oss. Vi är kallade att älska den som inte har förtjänat det, den som har förbrukat sitt livskapital och har börjat snylta på andra. Vi är kallade att älska den som inte följer våra tankar om hur livet ska levas, den som vi skulle kunna träta om mycket med. Man kan ha olika åsikter om saker, men vi är kallade att älska alla. Jesus sa: *älska era fiender och be för dem som förföljer er.*

Innan vi kom till tro på Gud och blev hans barn har vi aldrig varit ”hemma”. Vi föddes **borta** från Gud, som döda för Gud

Innan vi kom till tro på Gud och blev hans barn har vi aldrig varit hemma. Vi föddes **borta** från Gud. Men du som är kristen, du är nu hemma, i liknelsens mening. Ingen kan ta det ifrån dig. Din Far älskar dig och har fest i sitt hjärta för dig. En dag är du fysiskt med på den festen.